

Følge deraf var ganske uvillig til Forlig. Det er, som sagt, meget muligt, at Sagførerstandens i de Tider har været saaledes, men de fleste Medlemmer, der kende noget til, hvordan det er nu, maa vistnok vide, at der er intet, som er de allerfleste Sagførere behageligere end at slippe fri for en Proces, det vil sige at kunne faa en hurtig og forstandig Ordning af det Anliggende, til hvilket man bliver kaldet, fremfor at føre en aarelang Proces, som er bekostelig for Mandanten, og ved hvilken dog aldrig tilfulde og paa passende Maade den umaadelige Tidsanvendelse, som let kan finde Sted for en Sagfører, bliver betalt. Jeg ønsker altsaa udtrykkeligt at faa slaaet det fast; og hvis Forslaget, som nu her er stillet, skulde blive forkastet, skal jeg tage det med stor Sindsro, blot som et efter mine Begreber sørgeligt Tegn paa, at vi endnu leve i en saa fordomsfuld Tid, at man kan antage det nødvendigt at udelukke Sagførere fra at give Møde for Parterne under Forligsmægling. Da Kommissionen fremsatte sit Forslag til Omordning af Retsplejen, var der, som bekendt, ikke Anledning til overhovedet at røre ved et Spørgsmaal som dette, fordi man afskaffede Forligskommissionerne og bestemte, at alle Forligsprøver skulde ske ved Retten. Det er først, da man senere vendte tilbage til, at de kære Forligskommissioner skulde indføres igen, at man er kommen paa denne Tanke. Da den højtærede Minister fremsatte Forslaget derom i forrige Samling, var der dog ikke optaget en Bestemmelse som den, der nu findes, som jeg og mine Meningsfæller foreslaa skal udgaa, nemlig Bestemmelsen om, at Sagførere og Fuldmægtige for saadanne skulde udelukkes fra at kunne give Møde som Fuldmægtige for Forligskommissionen. Bestemmelsen fandtes, som sagt, ikke, da den ærede Minister fremsatte Forslaget, men er derimod vedtaget og sat ind af Folketinget. Jeg kan altsaa kun i høj Grad anbefale, at man dog vil være saa fordomsfri at erkende, at det er uforstandigt at blive staaende ved en saadan gammel Bestemmelse som denne. Jo mere man taler om, at vi leve i en frisdind Tid, desto mere maatte man vel kunne vente; at den Tid nu skulde være kommen, da man ikke længere vil opretholde en saadan urimelig Fordring som denne.

Pagh: Jeg ønsker i Tilslutning til den ærede sidste Taler (P. G. C. Jensen) at sige et Par Ord til Bedste for Æn-

dringsforslaget under Nr. 50. Bestemmelsen om at udelukke Sagførere fra Forligsmægling bundet jo i den Betragtning, at Sagførere for en Del leve af Processer og som Følge deraf skulde være uvillige til at befordre en mindelig Overenskomst mellem Parterne. Da jeg i mange Aar har fungeret som Forligskommissær, finder jeg Anledning til at udtale, at efter denne min mangeaarige Erfaring ere Sagførerne saa langt fra at være uvillige til at medvirke til Forlig, at de snarere ere meget villige til at gøre det. Jeg vil gøre opmærksom paa, at en meget stor Del af de Forlig, der tilføres en Forligsprotokol, ere indgaaede uden Forligskommissionen ved Hjælp af Sagførere, og jeg kan endvidere oplyse, at i mange Tilfælde henvende Sagførere sig til Forligskommissæren og anmode ham indtrængende om at medvirke til, at der ikke bliver Proces, men Forlig. Jeg kan saaledes efter den af mig indvundne Erfaring meget anbefale Tinget her at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 50, idet jeg gaar ud fra, at dets Vedtagelse vil være til Befolkningens Tav i langt højere Grad, end om den Bestemmelse bliver staaende, som nu findes i Lovforslaget.

Justitsministeren (Alberti): De Ændringsforslag, som ere stillede af hele Udvalget, ere jo alle sammen Rettelser af Fejl eller andre ønskelige Forbedringer, og jeg vil derfor kunne tiltræde alle disse Ændringer, idet jeg kun finder Anledning til ved et enkelt Forslag, nemlig det under Nr. 9, at bemærke, at det synes mig, at det af den Terminologi, der er benyttet, fremgaar, at man, naar det kommer til Stykket, virkelig maa erkende, at alle de Forretninger, som jeg har foreslaaet skulle fra Dommerne gaa over til administrative Forretninger, ikke ere egentlige Dommerforretninger. — De Ændringsforslag, som ere stillede af Flertallet under Nr. 1, gaa jo, saa vidt jeg har skønnet, alle sammen ud paa at drage Konsekvensen af den Stilling, som det høje Landsting paa Flertallets Anbefaling ved 2den Behandling indtog til Forslaget. Og for saa vidt Flertallets Ændringer ere Konsekvenser af denne Stilling paa Punkter, som jeg ikke har kunnet tiltræde, kan jeg naturligvis heller ikke tiltræde de dragne Konsekvenser, om end jeg indrømmer, at de efter det høje Tings Standpunkt fra 2den Behandling i sig selv ere logiske og naturlige. En enkelt Ændring af Flertallet, nemlig den i Forslagene under Nr. 55, 56,